

Хмельницька міська рада
Управління культури і туризму
Хмельницька міська централізована бібліотечна система
Центральна бібліотека

Сучасна українська книга

Методичні рекомендації

Хмельницький
2011

«Українська література ХХІ століття – сучасне, яскраве і ігрите молоде вино української літератури»

Книга як найцінніший людський витвір, пройшовши всі процеси розвитку цивілізації, і на сучасному етапі залишається незамінною. Саме книга і читання, як процес, позитивно впливають на формування особистості, незважаючи на розвиток інформаційних технологій, збільшення форм масової інформації. Переважаючим критерієм вибору художньої книги стає якість її змістовного наповнення. Читачі, які раніше відмахувалися від україномовної художньої книжки, виявляють бажання читати українською, проте за умови, що та чи інша книга буде професійно рекомендована обізнаним з кращими творами сучасної української літератури бібліотекарем.

Набуток сучасної української літератури значний. Працівники бібліотек повинні приділяють належну увагу інформуванню читача про видання української художньої літератури. Щоб читач знайшов українську книгу – потрібно її популяризувати. Видавництва, що спеціалізуються на виданні сучасної української художньої літератури не так багато: львівські "Кальварія", "Видавництво Старого Лева", львівська літературна агенція "Піраміда", "Дуліби", івано-франківська "Лілея-НВ", київські "Факт", "Основи", "Зелений пес", "Смолоскип", "Нора – друк", харківські "Фоліо", "Ранок".

Видавництва, що видають сучасну українську літературу

- http://acta.com.ua/index.php?option=com_virtuemart&Itemid=65&vmcchk=1&Itemid=63#1 «Акта»: наукове видавництво;
- http://www.starlev.com.ua/www/index.php/books_details/items/151.html «Видавництво Старого Лева»;
- <http://www.grani-t.com.ua/> «Грані-Т»;
- <http://www.duliby.com.ua/catalog.php> «Дуліби»;
- <http://www.greenpes.com/> «Зелений пес»;
- <http://www.calvaria.org/> «Кальварія»;
- <http://bohdan-books.com/> «Навчальна книга - Богдан»;
- <http://www.nora-druk.com/> «Нора - друк»;
- <http://www.piramidabook.com/> Літературна агенція «Піраміда»;
- <http://www.ranok.com.ua/> «Ранок»;
- <http://www.smoloskyp.org.ua/> «Смолоскип»;
- <http://www.fact.kiev.ua/> «Факт»;
- <http://www.folio.com.ua/index.php?r=a1b3c6d1> «Фоліо».

В популяризації українських авторів бібліотекам варто використовувати усі методи піару. У зверненнях до користувачів можна застосовувати фрази типу: *«Марініна й Донцова можуть відпочивати! Ось новий роман не для молодшого шкільного віку «Не думай про червоне» Світлани Пиркало, в якому сучасною українською мовою у молодіжному сленговому варіанті динамічно подана історія про Павліну Стопудів, журналістку, яка вирушає до Лондона на роботу до Бі-Бі-Сі. У місті, де немає сала і квашених помідорів, вона орендує кімнату у діда, якого іменує Старий Хрич, зустрічає однокласницю Оксану, бармена Дональда і, нарешті, знаходить те, що так довго шукала, але... І це змушує читати одним духом, сміятися і навіть зронити сльозу»*, або *«Шановні користувачі! Зверніть увагу на твори українських письменників – сучасників. Яскраві твори, яскраві книги, калейдоскоп ситуацій і подій – реальних, натуралістичних, часто химерних і містичних. Може здивувати, розсмішити, зачарувати, але не залишить нікого байдужим»*.

Кожен бібліотекар, як і кожна культурна і освічена людина, може і повинен бути промоутером українського читання у своєму місті, колі друзів, родині.

Не потрібно боротися за українську художню книгу, варто допомагати читачеві особистою участю у читанні і популяризації дійсно цікавої, незнаної багатьма як сучасної, так і класичної української літератури.

Пропонуємо ознайомитись із списком сучасних українських письменників і їх творів, які за даними Центру рейтингових досліджень "Еліт-профі", що проводить акцію "Книжка року", за відгуками в ЗМІ, за форумами Інтернету і відгуками користувачів мають популярність серед населення:

- **Юрій Андрухович** "Дванадцять обручів", "Московіада", "Рекреації", "Таємниця";
- **Людмила Баграт** "Зло";
- **Юрій Винничук** "Мальва Ланда";
- **Люко Дашвар** "Село не люди", "Мати все";
- **Любо Дереш** "Культ", "Трохи п'ятьми";
- **Анатолій Дімаров** "Самосуд";
- **Володимир Єшкілев** "Адепт";
- **Сергій Жадан** "Баляди про війну та відбудову", "Pepsi", "Цитатник", "Капітал";
- **Богдан Жолдак** "Бог буває", "Прощавай, суржику";
- **Юрко Іздрик** "Воцек";
- **Анатолій Кичинський** "Бджола на піску", "Вулиця закоханих дерев";
- **Василь Кожелянко** "Дефіляда в Москві", "Лже Нострадамус";
- **Андрій Кокотюха** "Пастка", "Шлюбні ігрища жаб", "Нейтральна територія";
- **Євгенія Кононенко** "Імітація", "Зрада";
- **Леонід Кононович** "Феміністка";
- **Дмитро Кремін** "Літопис";
- **Леся Романчук** "Софія", "Чотири дороги", "Лицарі любові і надії";
- **Марія Матіос** "Солодка Даруся", "Фуршет";
- **Марина Меднікова** "Тю";
- **Борис Нечерда** "Остання книга";
- **Євген Пешковський** "Щоденний жезл";
- **Світлана Пиркало** "Зелена Маргарита", "Не думай про червоне";
- **Лесь Подерев'янський** "Герої нашого часу";
- **Юрій Покальчук** "Те, що на споді", "Озерний вітер";
- **Тарас Прохасько** "FM Галичина", "Непрості";
- **Ігор Римарук** "Діва Обида";
- **Ірен Роздобудько** "Дві хвилини правди", "Зів'ялі квіти викидають";
- **Роман Скиба** "Хвороба вічності";
- **Михайло Слабошпицький** "Поет із пекла";
- **Анна Хома** "Репетитор";
- **Володимир Цибулько** "Це";
- **Валерій Шевчук** "Срібне молоко";
- **Василь Шкляр** "Ключ", "Елементал", "Чорний ворон", "Ностальгія", "Залишинець";
- **Володимир Яворський** "Напівсонні листи з Діамантової імперії".

Популярні сьогодні серед читачів твори Василя Шкляра, Ігора Римарука, Євгенія Кононенко, Юрія Андруховича, Оксани Забужко, Василя Герасим'юка. Ці автори не потребують голосної реклами в літературі. Характерне для українця душевне сприйняття буття дозволяє

авторам знайти стежину до свого читача. Вони знаються на психології української нації і намагаються подолати комплекси, аномалії суспільства, яке пародіює власні стереотипи.

Користується популярністю серед читачів прозаїк Василь Шкляр – переможець низки престижних всеукраїнських літературних конкурсів, а його останній роман "Елементал" робить поняття "бестселер" притаманним й українській дійсності.

Українське художнє слово межі ХХ-ХХІ століть перебуває у певній тіні порівняно із літературним процесом, скажімо, 60-х – 70-х років ХХ століття, хоча в сьогоднішній літературі виділяється чимало постатей, значення таланту яких не поступається загальновідомим іменам другої половини ХХ століття. Набуток сучасної української літератури значний. Сьогодні українських авторів читає не тільки російськомовна частина нашого населення, – вони затребувані і за кордоном. Наприклад, Юрія Іздрика переклали англійською, російською, польською та білоруською мовами.

У бібліотеках повинна бути побудована ефективна система популяризації сучасного українського художнього слова. Розуміючи, що українська література є інтелектуальною основою національної культури і від її рівня залежить рівень культури громадян в цілому, працівникам бібліотек необхідно уважно стежити за кращими зразками сучасної художньої літератури і оперативно інформувати про новинки своїх читачів.

У бібліотеках потрібно запровадити **тематичні полиці або книжкові виставки**:

- книжкові виставки: *«Краса художнього слова в сучасній українській літературі», «Книги лауреатів літературних премій», «Нові книги, що надійшли до бібліотеки», «Галерея української сучасної літератури»;*
- виставка-подорож *«Чудо, ім'я якому книга», «Книга – мудрий, старий друг, книга знає все навкруг», «Дивосвіт нової української книги», «Українські письменники: портрети та твори»;*
- виставка-презентація *«Сучасні жіночі голоси в українській літературі», «Жіноча доля жіночої прози в Україні», «Відкриваємо сучасну українську прозу», «Золоті зерна української поезії»; «Український літературний ренесанс»;*
- виставка-аукціон нової книги *«Щойно з друку»;*
- виставка-діалог *«Сучасні українські автори», «Сучасна українська книга: чого чекати?»* (відвідувачі можуть висловити свою думку за допомогою ручки і паперу);
- виставка-рейтинг *«Краща українська книга»;*
- виставка-заклик *«Читай сучасне українською», «На н'єдесталі сучасна українська книга»;*
- виставка-портрет *«Імена на літературній карті України».*

Виставка:

«Сторінками сучасної авангардної прози»

Розділ I: *«Поет не зрушить цього світу, він тільки подих передасть...»*

(творчість Юрія Андруховича)

Розділ II: *«Світи В'ячеслава Медвідя»*

Цитата: *«Медвідь – письменник буття. Саме цей регістр робить його самотнім в контексті української літератури. Медвідь вирішує одне з головних українських протиріч: між національним та загальнолюдським, зайвий раз підтверджуючи, що правдиво загальнолюдським стає все найбільш національне».* (Сергій Квіт)

Розділ III: *«Блукаючи світом Оксани Забужко»*

Цитата: *«В цю останню декаду століття ми вперше побачили себе»* (Оксана Забужко).

Твори української класики можна рекламувати шляхом виготовлення буклетів та книжкових закладок. Наприклад, одна із книжкових закладок, якими забезпечуються користувачі переважно підліткового віку, може починатися словами «*А ти знаєш, що слово «класика» походить від слова «класно»...*». А далі читачам пропонуються перлини української класичної літератури з короткою інтригуючою рекламою.

Бібліотечні працівники повинні уважно стежити за новими творами сучасних неординарних і популярних українських письменників, творчість яких викликає неоднозначне ставлення до них читачів. З цією метою необхідно організовувати виставки, де поруч із книгами, до прикладу, Сергія Жадана чи Василя Шкляра розміщують статті з періодичних видань або інформація з Інтернету присвячена їх творчості.

Бібліотеки, для поповнення фонду українською художньою літературою необхідними виданнями, можуть використовувати плакати-звернення до користувачів: «*Шановні читачі! Ви загубили книгу? Дуже прикро. Проте проблемі можна зарадити, якщо взамін загубленої ви принесете видання класичної або сучасної української літератури, зокрема: ...*».

Більшість читацьких запитів пов'язані з діловим читанням, шкільною програмою і, на жаль, все зменшується процент читання «для душі». Тому такі форми як презентації книг дадуть можливість підвищити інтерес до української книги, а твори сучасних українських письменників І.Малковича, Ю.Андруховича, П.Вольвача, С.Процюка, О.Забужко та багато інших допоможуть ще й розвинути інтерес до читання.

І все ж таки, навіть враховуючи різноманітність форм і методів, яким оперують бібліотеки, сам процес читання залишається проблемою. Ми маємо напрочуд цікаву українську літературу, якій конче потрібен цікавий сучасний інтелектуальний читач. Тому необхідно бібліотекам постійно шукати нові активні форми спілкування з користувачами з популяризації української книги.

Організуюючи роботу з популяризації нової української прози, потрібно враховувати можливості бібліотеки, її фонд, склад читачів.

Із розмаїття літературно-художніх видань бібліотекарям слід відібрати найцікавіші твори з нової української прози. З метою ознайомлення радимо організувати книжкові виставки, бібліографічні огляди книг та матеріалів періодики, літературні бесіди, обговорення творів, презентації, читацькі конференції.

Юрій Андрухович

Поет, прозаїк, есеїст, перекладач. Народився 13 березня 1960 року в м. Станіслав (нині Івано-Франківськ) в родині службовців.

Закінчив редакторське відділення Українського поліграфічного інституту у Львові (1982) та Вищі літературні курси при Літературному інституті в Москві (1991). Працював газетярем, служив у війську, деякий час очолював відділ поезії Івано-Франківського часопису “Перевал” (1991-1995). На сьогодні – аспірант Прикарпатського університету. Співредактор часопису тексту і візії “Четвер” (нерегулярник, виходить мінімальними накладками в Івано-Франківську). Творчий доробок Юрія Андруховича можна поділити на два головні річища: поетичне і прозове. Його поетичний дебют відбувся в першій половині 80-х рр. і завершився виходом у світ збірки “Небо і площі” (1985), загалом прихильно зустрінutoї критикою.

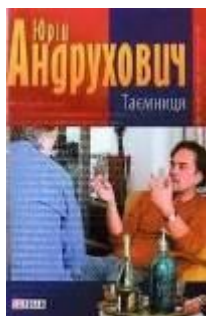
Того ж таки року Юрій Андрухович разом із Віктором Небораком та Олександром Ірванцем заснував поетичну групу Бу-Ба-Бу (скорочення від Бурлеск-балаган-буфонада), значення якої для кожного з трьох її учасників з роками змінювалося. Друга поетична збірка Юрія Андруховича

“Середмістя” (1989) носить швидше не бубабістський, а елегійно-класицистичний характер. Вповні балаганно-ярмарковою можна вважати натомість третю збірку – “Екзотичні птахи і рослини” (1991), яка волею автора мала б носити підзаголовок “Колекція потвор”. Поетичне річище Андруховича вичерпується наприкінці 1990 року і завершується друкованими поза збірками циклами “Листи в Україну” (Четвер. – № 4) та “Індія” (Сучасність. – 1994. – №5). Домінанта його поетичної картини – поєднання патетики з іронією, нахил до стилізаторства і заміна ліричного героя щоразу новою маскою.

З прозових творів Юрія Андруховича найперше був опублікований цикл оповідань “Зліва, де серце” – майже фактографія служби автора у війську, своєрідна захальна книжечка, що поставала під час чергувань у вартівні. 1991 року з’являється друком оповідання “Самійло з Немирова, прекрасний розбишака” (“Перевал”. – № 1), що ніби заповідає характерні для подальшої прози Андруховича риси: схильність до гри з текстом і з читачем, містифікаторство (зрештою, достатньо прозоре), колажність, еротизм, любов до магічного і надзвичайного. Романи “Рекреації” (1992), “Московіада” (1993) та “Перверзія” (1996) при бажанні можна розглядати як трилогію: героєм (антигероєм?) кожного з них є поет – богема, що опиняється в самому епіцентрі фатальних перетворень. Всі романи являють собою доволі відчутну жанрово-стилістичну суміш (сповідь, чорний реалізм, тріллер, готика, сатира), час розвитку дій в них вельми обмежений і сконденсований: одна ніч у “Рекреаціях”, один день у “Московіаді”, п’ять днів у “Перверзії”.

Естетика Юрія Андруховича виникає внаслідок його частих подорожей до інших країн і поступово складається в майбутню “книгу спостережень” за нинішніми

особливостями європейського культурно-історичного ландшафту. Його твори перекладено і видано окремими публікаціями в Польщі, Німеччині. Сам Андрухович перекладає з польської (Т.Конвіцький), німецької (Р.М.Рільке, Ф.фон Герцмановські-Орландо) та російської (Б.Пастернак, О.Мандельштам). Творче надбання письменника рекомендуємо розглянути в колі зацікавлених читачів на засіданнях літературно-мистецьких віталень. Доцільно використовувати і форми діалогового спілкування, зокрема, обговорення. У виборі прозового твору письменника пропонуємо останню книгу трилогії – “Перверзія”. Це роман, який викликає суперечливі почуття, і тому дає підставу для його обговорення.

Книжкова виставка “**Карнавал Юрія Андруховича**” наблизить читацьку аудиторію до сприйняття художнього кредо автора.

В’ячеслав Медвідь

Прозаїк, есеїст. Народився 22 лютого 1951 року в Кодні на Житомирщині. За освітою – бібліотекар-бібліограф, закінчив Київський державний інститут культури. Працював у бібліотеках України, Київкниготорзі, редактором серії “Романи й повісті” видавництва “Дніпро”. Від 1988 року – професійний письменник. Почесний член асоціації “Нова література”.

Ще студентом і працюючи в Ужгороді, студював американську літературу, читав усе краще з того, що друкували шестидесятники. У тому ж часі пориває з поетичною творчістю та сюрреалістичними етюдами, пише перші “поліські” новели, що згодом (1981) склали книжку “Розмова”. Збірка стала одвертим спротивом формальним та стилістичним канонам того часу.

У 1987-89 роках світ побачили романи “Таємне сватання” і “Збирачі каміння”. В 1993 році журнал “Київ” друкує еротично-філософський роман “Льох”. У 1995 році читачі ознайомились з книжкою щоденників “Філософія страху або ж проклятий народ” (журнал “Українські проблеми”),

котра охоплює десятилітній період глибоких розмірковувань з царини мистецтва, історії, культури, етнопсихології, приватного життя людини. 1996 рік – письменник закінчує багатолітню працю над великим за обсягом та епічним за задумом романом-оперою “Кров по соломі”, друкує кілька уривків з нього. В цей же час В’ячеслав Медвідь виступає переважно як автор культурологічно-філософських есеїв, які зібрав у поважний том під назвою “Pro domo sua”. Упорядкував та видав авторську антологію “Десять українських прозаїків. Десять українських поетів” (у “Бібліотечній серії”, 1995) зі своїми передмовами. “Медвідь – письменник буття.

Саме цей реєстр робить його самотнім у контексті української літератури.

Головним героєм В’ячеслава Медвідя є українець на тлі перепетій своєї зрадливої історії. Такого роду категорії виводять його тексти на рівень вільного міжнародного спілкування.

Медвідь вирішує одне з головних українських протиріч: між національним та загальнолюдським, зайвий раз підтверджуючи, що правдиво загальнолюдським стає все найбільш національне”.

Євген Пашковський

Письменник, Лауреат Національної премії України ім. Т.Г.Шевченка та премії фундації доктора М.Дем’яніва “Свобода і мир для України”.

Майбутній митець народився 1962 року на станції Разіне, що на Житомирщині. Навчався в індустріальному технікумі, пізніше – педагогічному інституті.

Творчість Євгена Пашковського, що стане предметом нашої розмови, можна сприйняти як результат спонтанного духовного прориву, де вражає не інтенсивність викладеного змісту, а простір пошуку, який невпинно розширюється вібруючою свідомістю творця.

Є. Пашковський, автор кількох романів, – “Свято”, “Вовча зоря”, “Безодня”, “Щоденний жезл”. Репрезентуючи перший роман Євгена

Пашковського, Валерій Шевчук визначав його як “реалістичну драму”, вказавши при цьому на традиційність вибраної теми: “Біблійна притча про блудного сина так чи інакше трансформувалася у творчості Т.Шевченка, Панаса Мирного, А.Кримського, В.Підмогильного, М.Хвильового, а також у досвіді шестидесятників”. Справді, роман “Свято” дуже відчутно спирається на традиційне письмо, на національну літературну традицію.

Аналізуючи найновішу українську літературу, Пашковського обминути не можна, адже він витворив оригінальну стильову експресію, незвичну словов’язь.

“Якщо мова є свідомством про народження народу, то література є документом, що засвідчує його зрілість”, – говорить письменник в одному з інтерв’ю.

Леся Романчук

Жінка і чоловік... Дві половинки, без єдності яких неможлива гармонія світу. Дві протилежності, що притягуються наче магнітом. Дві таємниці, що вічно прагнуть пізнати одна одну. А між ними – кохання, про яке написано вже мільйони сторінок, і все одно, для кожного щоразу воно – бентежна та незвідана планета...

Вийшли в світ два романи тернопільської письменниці Лесі Романчук, – “Не залишай...” та “Не залишай мене...”.

Герої романів Лесі Романчук – наші сучасники з своїми радощами та болями, проблемами, переживаннями.

Героїня роману – Софія – непересічна особистість зі складною долею та фахом лікаря. Можливо, десь на підсвідомому рівні авторка частково втілила свої болі, радощі й печалі через текст. Назва роману вибрана не випадково, оскільки своєю недомовленістю претендує на продовження.

Шанувальники творчості Лесі Романчук можуть ознайомитися з новими книгами роману, які в своїх назвах логічно продовжують рядок із вірша Лесі Романчук “Не залишай мене одну надовго...”. Як стверджує сама авторка, загальна назва її роману має глибинний зміст, який полягає в надії, вірі і сподіванні на любов, добро і краще життя – “Не залишай мене одну, Господи!”

Леся Романчук народилася та провела дитячі роки в Магаданському краї.

Закінчила Тернопільський медичний інститут, пізніше працювала викладачем Кременецького та Чортківського медичних училищ. Кандидат медичних наук, асистент кафедри акушерства та гінекології Тернопільської медичної академії.

Член Національної спілки письменників України. Поетеса, автор та виконавець власних пісень.

У творчому доробку – чотири збірки поезій (“Синьооке диво”, “Слово честі”, “Жінка з гітарою”, “Тобі”).

Євгенія Кононенко

Декілька років тому читацьку увагу привернули нестандартні оповідання невідомої письменниці, надруковані в різних збірниках та періодичних виданнях. Так у літературу ввійшла Євгенія Кононенко.

Народилася в Києві, 17 лютого 1959 року. В 1981 році закінчила механіко-математичний факультет Київського державного університету, протягом кількох років працювала за здобутим фахом.

Літературну діяльність розпочала в 1990 році як перекладач з французької, за що у 1993 році отримала премію ім. Миколи Зерова від Французької Амбасади, що присуджувалась тільки один рік. Вона – науковий співробітник Українського центру культурних досліджень.

Євгенія Кононенко працює в жанрі оповідання і повісті, але саме оповідання є для неї більш природною формою самовияву. Її сюжети характе-

ризують стислість і простота. Авторка шукає героя у тривіальних ситуаціях, в тягlostі яких і розкривається складний світ маленької і самотньої людини. Навіть так, по-авторськи лагідно: людиноньки. Не випадково наріжною в її творчості постає проблема психологічного співжиття чоловіка і жінки.

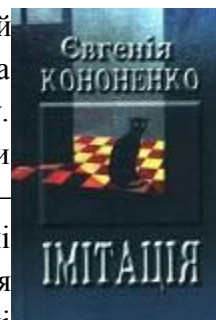
Невибагливі сюжети оповідань (невибагливі настільки, що читач балансує між художнім і “як насправді”, – схилиючись до останнього, – про невинувдану і непоправну ніжність і такі ж невинувдані й безмежні ненависть і зраду, зустрічі й прощання). Невибагливі ці сюжети на додачу з ностальгійним смутком щодо минулого скоріше уявленого, ніж реального – споріднюють тексти двох різних жінок – Євгенії Кононенко і Франсуази Саган. Життя на їхній погляд не тільки формує свідомість, але непоправно нищить. Всі герої Кононенко – слабкі люди, які не приховують

своєї слабкості, меркантилізму, зашореності (це знов-таки споріднює поетику Саган і української письменниці).

“Паралельною” сферою життя героїв оповідань Є.Кононенко може бути не лише адюльтер або інші потаємні сторони людського життя. Таким “паралельним світом”, за великим рахунком, постає комплекс уявлень героя про бажане (ідеальне?) існування. У цьому контексті цікавим, наприклад, є оповідання з символічною назвою “Три сфери”.

Проблема іножиття та співіснування у творах письменниці набуває виразних феміністичних ознак.

В 2001 році побачив світ перший роман письменниці – “Імітація”, виданий львівським видавництвом “Кальварія”. Уже сама назва роману налаштовує читача на масштабність узагальнень та проникливий аналіз художньої тканини твору. Євгенія Кононенко означила те, про що знали усі, але не наважувались промовити вголос. Імітованим виявляється сімейне щастя, за парадним фасадом якого – відчуженість і фінансовий розрахунок, моральні цінності, проголошувані поведірками нації, ідеали, зрештою, підробкою є протеговане мистецтво. Імітація стала принципом щоденного буття. Між ними вже розподілено сімейні та соціальні ролі, а той, хто не зміг прилаштуватися, – опинився в аутсайдерах. В центрі уваги письменниці – художня творчість. Адже саме тут імітація є найбільш поширеною і найбільш небезпечною. Одвічна проблема мистецтва справжнього та фальшивого запропонована до розгляду в контексті надто добре знаних реалій.

На мою думку роман “Імітація” буде цікавий читачам, і в бібліотеці можна організувати його обговорення. Найважливішим є те, щоб якомога більша кількість читачів прочитала роман.

Євгенія Кононенко на сторінках свого роману змальовує нову Україну, ту, якої не існувало ще десять років тому. Головні персонажі роману: Мар’яна Храпович, її друзі, співробітники по фундації, люди, з якими вона співпрацює, –усе це люди нової формації, люди нового українського буття.

Оксана Стефанівна Забужко

Сучасна українська поетеса, письменниця, літературознавець, публіцист. У своїй творчості письменниця приділяє багато уваги осмисленню української ідентичності і при цьому часто користується методологією фемінізму та постколоніалізму. Народилася 19 вересня 1960 у Луцьку.

Оксана Забужко закінчила філософський факультет (1982) та аспірантуру з естетики (1985) Київського університету імені Тараса Шевченка. Вона захистила кандидатську дисертацію на тему «Естетична природа лірики як роду мистецтва». Виключно літературством трудовий досвід Забужко не обмежується. Довгий час вона працювала викладачем. Причому лекції кандидата філософських наук Забужко пощастило відвідати студентам не

тільки Київської державної консерваторії ім. П. Чайковського, де Забужко читала естетику, а також студентам таких всесвітньо відомих університетів як Гарвардський, Єльський, Колумбійський. В 1992 Оксана Забужко викладала україністику в університеті Пенн-Стейт як запрошений письменник. В 1994 авторка отримала стипендію Фонду Фулбрайта і викладала в Гарвардському та Пітсбурзькому університетах. Починаючи з 1989 р. Забужко є старшим науковим співробітником Інституту філософії НАН України.

У січні 2009 року Президент України Ющенко Віктор Андрійович вручив Оксані Забужко Орден княгині Ольги.

В Україні Забужко від 1996 (від часу першої публікації роману-лонгселлера «Польові дослідження з українського сексу») залишається найпопулярнішим україномовним автором.

Крім того вона є авторкою численних культурологічних статей і есе у вітчизняній та зарубіжній періодиці. Оксана Забужко провадила авторську колонку в деяких періодичних виданнях («Рапогата», «Столичные новости» тощо), вела літературні майстер-класи в Київському університеті.

Твори Забужко здобули також міжнародне визнання, особливо широке – в Центральній та Східній Європі. Її вірші перекладалися 16 мовами світу і 1997 удостоєні Поетичної Премії Global Commitment Foundation (Фонду Всесвітнього Зобов'язання, США). Серед інших її літературних нагород – премії Фонду ім. Гелен Щербань-Лапіка (США, 1996), Фондації Ковалевих (1997), європейські країни, а також знайшли своїх прихильників у США. У 1985 році вийшов перший збірник віршів Забужко «Травневий іній». Оксана Забужко – член Асоціації українських письменників. У серпні 2006 року журнал «Кореспондент» включив Забужко в число учасників рейтингу ТОП-100 "Найбільш впливових людей в Україні", до цього в червні книга письменниці

Фонду Рокфеллера (1998), Департаменту культури м. Мюнхена (1999), Фондації Ледіг-Ровольт (2001), Департаменту культури м. Грац (2002) та ін.

Оксана Забужко – одна з небагатьох українських письменників, які живуть на гонорари від написаних книг. Хоча, значна частка доходу – все ж таки від книг, виданих за кордоном. Твори Забужко змогли завоювати

«Let my people go» очолила список «Краща українська книга», ставши вибором читачів Кореспондента №1.

Люко Дашвар

Люко Дашвар (справжнє ім'я **Ірина Миколаївна Чернова**) – українська письменниця,

сценарист, журналіст. Лауреат літературної премії Коронація слова: у 2007 році роман «Село не люди» здобув II премію, у 2008р. за «Молоко з кров'ю» (або «Примха») стала дипломантом конкурсу, а 2009-го її роман «Рай. центр» отримав диплом «Вибір видавців».

Народилася 2 травня 1957 року в Херсоні.

Має дві вищі освіти: Одеський інститут легкої промисловості (інженер-механік), Академія державного управління при Президентові України (магістр державного управління).

У журналістиці з 1986 року.

Закінчила курси сценарної майстерності голлівудського професора Річарда Креволіна. З 1991 року – головний редактор херсонської молодіжної газети. Потім працювала головою комітету у справах преси і інформації херсонської облдержадміністрації. З 2001 року головний редактор газети «Селянська зоря». Деякий час працювала журналістом і редактором жіночих журналів.

Почала писати сценарії для кіно: «Луна Одесса» і «Время – это все».

З 2006 року займається тільки літературною діяльністю.

Письменниця й сценаристка Люко Дашвар – унікальне явище в сучасній українській літературі.

Її перший роман «Село не люди» став лауреатом премії конкурсу «Коронація слова 2007».

Наступний роман «Молоко з кров'ю» став дипломантом «Коронації слова 2008» та переможцем конкурсу «Книжка року Бі-Бі-Сі-2008».

Третій роман авторки «РАЙ. центр» став дипломантом конкурсу «Коронація слова 2009» у категорії «Вибір видавців».

Четвертий роман «Мати все» вийшов восени 2010 року. Загальний наклад цього роману на кінець року вже склав 52 тисячі примірників.

Авторка передмови до роману, популярна телеведуча Ольга Герасим'юк, «проковтнувши» «Мати все» за ніч, емоційно зазначила: «Ось прочитайте це самі. Ось побачите за одну ніч. Буде боляче, бридко, солодко й дуже добре. І ви можете не зізнаватись, що це про вас».

Загальний наклад книжок письменниці, яка друкується виключно у видавництві «Клуб Сімейного Дозвілля», складає вже понад 180 тисяч примірників, що, за словами ЗМІ, робить авторку «найтиражованішою письменницею країни».

2010 року конкурс «Коронація слова» надав письменниці офіційний статус «Золотого автора» – автора, чії твори продані накладом понад 100 тисяч примірників.

П'ятий роман авторки «Макар» стане першим у трилогії «Біті є». Письменниця присвятить її уже відомим персонажам роману «РАЙ. центр» – Макару, Максиму і Гоцику. Як і перші чотири книги авторки, роман вийде друком у харківському видавництві «Клуб сімейного дозвілля».

Список використаних джерел:

1. Українська література ХХІ ст. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ukrlit.blog.net.ua/>. – Назва з екрану.
2. Соколенко Н. В. Бібліотека, читач, українська книга: погляди на проблеми : методична скринька [Електронний ресурс] / Соколенко Н. В. – Режим доступу : <http://sites.google.com/site/ocrb33/metodicna-storinka/metodicni-poradi/biblioteka-citac-ukrainska-kniga-pogradi-na-problemi>. – Назва з екрану.
3. Бейліс Л. Важливі аспекти популяризації української літератури як складової соціокультурної діяльності бібліотек [Електронний ресурс] / Бейліс Л. // Бібліотечна планета. – 2009. – №4. – С. 8-11. – Режим доступу : <http://libkor.cg.ukrtel.net/index.php?id=5&sid=1&rid=46>. – Назва з екрану.
4. Шостак М. «Українське слово проситься до тебе...» [Електронний ресурс] / Шостак М.– Режим доступу: http://desnabib.kiev.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=1461&Itemid=483. – Назва з екрану.

www.cbs.km.ua

Підготувала:

завідуюча методично-бібліографічним відділом
Сінькова С. В.